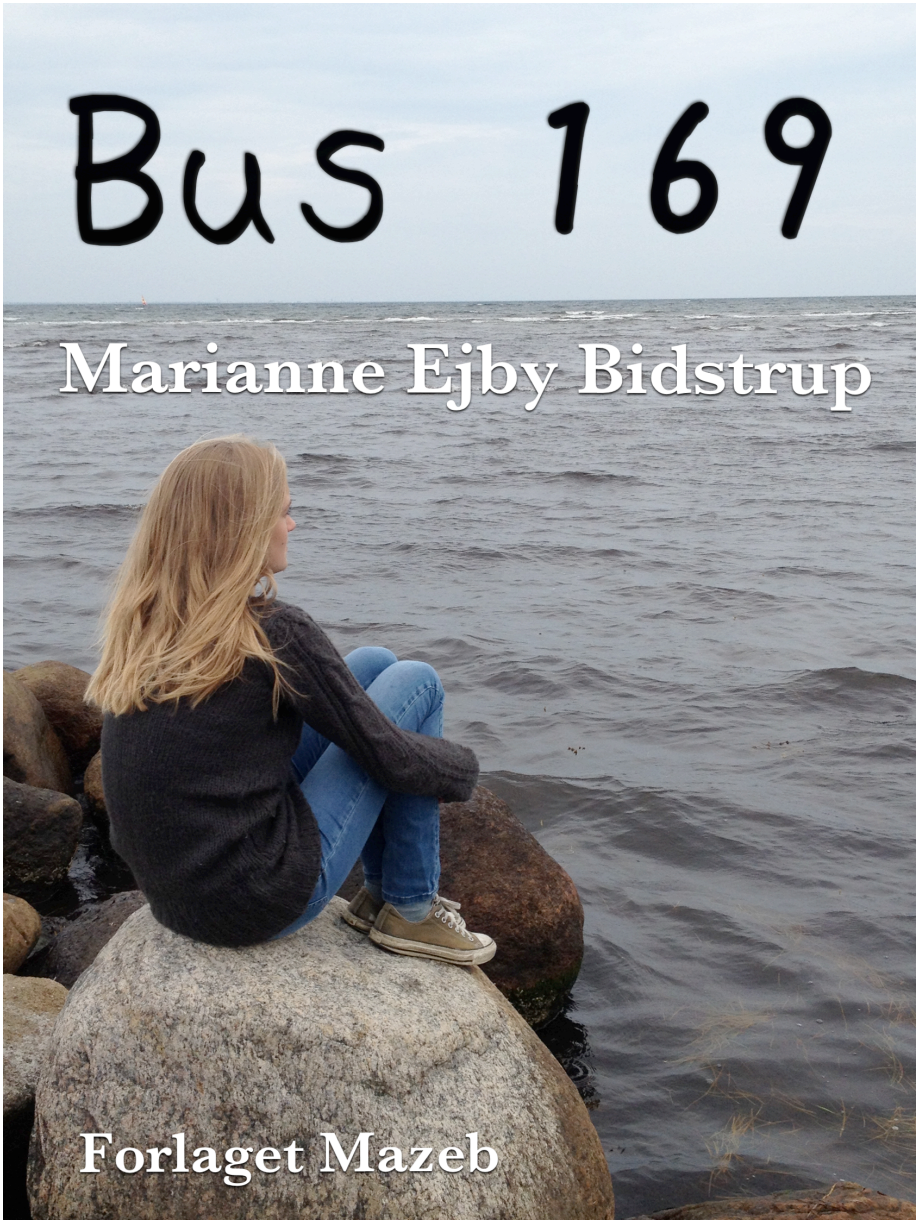
Bus 169
Marianne Ejby Bidstrup
Forlaget Mazeb

Marianne Ejby Bidstrup

Bus 169

Roman

Forlaget Mazeb

Bus 169

Af Marianne Ejby Bidstrup

Copyright © Marianne Ejby Bidstrup 2013
All right reserved

© Forlaget Mazeb, Allerød 2013
Sat med Palatino
Forside: ZiBi/Forlaget Mazeb
1. udgave
ISBN 978-87-996378-0-5

Denne bog er tænkt som ren fiktion. Ethvert sammenfald med døde eller nulevende personer er helt og aldeles tilfældig og alene udsprunget af forfatterens frie fantasi.
Men hvor går grænsen.

Til min mor

Jeg skylder min ældste datter, Alexandra,
en stor tak for hendes altid kloge og konstruktive kritik.
Jeg skylder min yngste datter, Zickan,
en lige så stor tak for hendes kreativitet og daglige opmuntring.
Og jeg skylder jer begge - for jeres evige og afsmittende tro på, at det nok en dag
skal lykkes.
Jeg elsker jer.

Kun med hjertet kan man se rigtigt.
Det væsentlige er usynligt for øjet.
Antoine de Saint-Exupéry

1.

Mandag

Hvordan kan man tage en forkert bus, når man har taget den samme bus i fjorten år?

Jeg sidder bagerst i bus 166, jeg kan se bussens nummer på skærmen over chaufførens plads. I virkeligheden er det ikke den forkerte bus, heller ikke den rigtige, for jeg skal slet ikke med bussen. Man kan ikke tage en forkert bus, når man slet ikke skal med bussen, vil Torben sige, når han hører det, du har vel bare hovedet under armen som sædvanligt. Hovedet under armen, og så vil han sukke og forhåbentlig lade det blive ved det.

Jeg har faktisk taget den samme bus i ti år, det var bare ikke den her, og det ligger også meget lang tid tilbage. Så må man gerne glemme, beslutter jeg mig for.

Jeg tog bussen i sin tid, hver dag, når jeg skulle i skole. Det var rigtig mange år, og det var trygt. Jeg elskede faktisk at tage bussen, det var et frirum, en pause fra al mylderet i skolen, fra kammeraterne, fra min lillebror derhjemme og fra lektierne, som jeg ikke gad lave.

I bussen kan man ikke lave lektier, tænker jeg og kigger ud af vinduet. Jeg nyder, at jeg ikke kan lave lektier. Det er tidligt på dagen, og solen skinner ind gennem ruden. Det lægger jeg først mærke til nu. Den skinner helt klart og stærkt allerede. Jeg tror, det bliver en varm dag. Jeg ved, at de sidste mange dage har været solrige, men jeg er ved at glemme det igen. Inde i mit hoved er der mørkt. Et mærkeligt sammensurium af mørke og forvirring, af lettelse og en halvhjertet beslutsomhed.

Da chaufføren råber 'Hellerup station, vi kører ikke længere!' stiger jeg af. Jeg står og glor, da han lukker døren efter den sidste passager, som er mig. Han bliver siddende derinde, chaufføren. Helt urørlig. Hvorfor smider han folk ud, når han ikke kører videre? Jeg kunne ellers godt have brugt et par minutter mere, i solen på bagsædet.

Jeg skutter mig, det er koldt i skyggen fra bussen, og her lugter fælt af udstødningsgas. Jeg flytter på mig, går om bag bussen og hen til et andet busstoppested. Til et sted, hvor solen skinner. Der står en gammel dame med en Nettopose i hver hånd. De er fyldt med alt muligt andet end varer, kan jeg se. Hun har en masse forskellige trøjer på, ovenpå hinanden, hulter til bulter, og et gråmeleret sjal om hovedet. Hun ser på mig, smiler et smil, som afslører et bredt hul dér, hvor de to øverste fortænder skulle have været. Jeg smiler tilbage men ser så væk igen. Jeg har nok i mit eget lige nu.

Jeg går hen og læner mig op ad stolpen med busskiltet foroven. Jeg er pludselig så vældig træt, måske er det fordi, jeg ikke har sovet i flere dage. Ikke ordentligt i hvert fald og da slet ikke i nat.

Den hjemløse nærmer sig, jeg lukker øjnene.

- Skal du have hjælp? spørger hun.

Det lyder som en hvislen, som en astmatiker, der ikke kan få luft, eller også er det på grund af mellemrummet i tandrækken. Jeg tvinger mig selv til at lukke øjnene op og ser direkte ind i et par gamle, vandblå øjne. De ser både alvorlige og kloge ud, når jeg at tænke, før hun gentager:

- Har du brug for hjælp?

Jeg ryster på hovedet og fremtvinger et smil. Bussen, der kommer kørende, svinger lige ind foran mig. Den bremser

op med et hvæs, og en varm dunst svider mig i ansigtet. Dørene går op, og uden at tænke går jeg ind. Jeg sætter mig bagerst lige som før. Nu står der bus 169 på skiltet over chaufføren. Jeg læner hovedet op af vinduet og lukker øjnene. Det rumsterer omkring mig, efterhånden som bussen bliver fyldt, men jeg er ligeglad, nu har jeg fået mit frirum tilbage.

Da bussen starter, tvinger jeg mig selv til at kigge ud af vinduet, ellers bliver jeg bare dårlig. Eller, endnu mere dårlig. Jeg bliver altid køresyg, hvis jeg ikke ser ud af vinduet. Posedamen er også kommet ind i bussen, hun sidder et par rækker foran mig, og pludselig vender hun sig om og blinker. Hvad pokker vil hun egentlig, den skøre kone, tænker jeg og drejer hovedet væk.
I min verden kan jeg ikke være den heldige.

Bus 169. Hundrede plus 69. Jeg kommer til at tænke på Torben. Torben elsker 69'ere. Rigtig halvfjerdseragtigt, men det gør han. Han elsker det virkelig, og jeg hader det. Kan umuligt koncentrere mig om at nyde noget som helst, når jeg samtidigt får proppet hele hans kæmpe lem ned i min hals. Jeg føler, at jeg bliver kvalt, og jeg hader, når han bevæger sin underkrop hårdt og hurtigt ind og ud af min mund, op af min gane og ned i mit svælg. Hader, når han kommer i munden på mig og derefter vender sig om og spørger:

- Nå, var det lækkert?

Jeg plejer at nikke og holde munden lukket, mens jeg forsigtigt lusker ud på badeværelset og spytter ud. Torben ser det heldigvis aldrig, han synes, at det er den største tillidserklæring, jeg kan give ham, hvis jeg sluger det. Hvis

du virkelig elsker mig, siger han. Men jeg elsker ham, det gør jeg. Det er kun 69'erne, jeg hader.

Jeg har kendt Torben i næsten tre år nu.

Bussen holder igen stille, og jeg ser ud af ruden. Det ligner Strandvejen, og jeg kan lige akkurat ane vand for enden af en sidevej. Jeg elsker vand.

I virkeligheden har jeg altid drømt om et hus med vandudsigt. Til en sø eller til havet, måske bare en sø, når det kommer til stykket, det er mindre voldsomt.

'Blidahpark!', råber chaufføren, ligesom den anden chauffør gjorde. Her i området råber man åbenbart. Som om folk ikke selv ved, hvor de er og hvornår, de skal af. Jeg ved ikke helt, hvor jeg er, men jeg står af alligevel. Der ser dejligt ud, masser af bøgetræer, friske og udsprungne, og jeg skal bare ud for at tænke. Eller for at lade være med at tænke, hvad der nu kommer først og trænger sig på.

Jeg går over vejen, og Gudhjælpemig om ikke posedamen følger efter. Sådan virker det i hvert fald, jeg kan mærke hendes øjne brænde i nakken på mig. Hun stirrer, men da jeg vender mig om, ser hun væk og går ned ad gaden. Væk fra mig og væk med alle sine poser. Det ærgrer mig faktisk endnu mere, end dengang hun sad i bussen og smilede.

Blidahpark viser sig at være en bebyggelse med masser af blokke med masser af lejligheder. Og masser af opgange. Jeg lader øjnene glide hen over alle husnumrene og videre hen til en græsplæne med en legeplads, der ligger i midten af området. Der sætter jeg mig på en bænk og savner vandet.

Legepladsen suger pludselig den ene barnevogn til sig efter den anden. Som om det var spisetid.

Legepladsspisetid. Fra alle hjørner af græsplænen kommer der damer valsende med deres små hjem på hjul, tykke og tynde, høje og lave. Dagplejemødre, ser det ud til, eller også er der bare rigtig mange mødre i Hellerup med rigtig mange børn. Dagplejemødre, bliver jeg enig med mig selv om, fire-fem styks unger har de på slæb hver og én. De stimler sammen omkring sandkassen og løfter alle småbørnene ud af deres barnevogne. De største børn er allerede løbet hen og er begyndt at grave i sandet. På ingen tid er kassen fuld af larmende unger og bænkene fyldt med højtsnakkende kvinder. De pakker æbler og kiks og juicekartoner ud af deres mange tasker og sætter det alt sammen hen på bordet ved karrusellen. På ingen tid er der dækket op, og jeg savner pludselig min salon, fornemmelsen af det forudsigelige, det trygge og det rutinemæssige, og der er ingen til at passe salonen i dag. Den passer sig selv, mens jeg prøver at lukke larmen ude.

Men ungerne larmer videre. De råber og skriger, det lyder næsten som om, de skal overgå hinanden i støj, og en af dem hyler, så snottet løber. Det blander sig med sand og får ungen til at ligne et botox-uhyre. Jeg holder det ikke ud i mit hoved, så jeg går igen. Stiler mod vandet denne gang, det skulle jeg nok have gjort fra starten af. På vej mod vandet passerer jeg den ene kæmpestore villa efter den anden. Store, hvide palæer, nogle velholdte, andre tyndslidte. I hvert fald set udefra, men store huse, kæmpestore kasser, med gamle haver fyldt med frugttræer og indkørsler, der for det meste er tomme. Længere nede mod vandet spærrer en bom for bilkørsel, men ikke for mig, der er på gåben. Jeg sniger mig forbi og mærker havluften som en lettelse i mit ansigt, en salt, tangagtig

lugt. Her kunne jeg godt leve resten af mit liv. Her på stranden.

En mand går tur med en stor, brun hund. De går langs vandkanten, og de ænser mig overhovedet ikke, hverken manden eller hunden, og det er fint, jeg vil også helst være mig selv. Jeg går den modsatte vej, ser ud mod vandet og får våde tæer i mine tynde læderstøvler, som i virkeligheden er alt for varme på sådan en solrig dag. Men de er pæne, og jeg kan rigtig godt lide dem. Det er vigtigt at være pæn, når man står i salonen.

Ude på søen sejler et par små både rundt. Det blæser næsten ikke her inde på stranden, men det ser ud som om, der er godt vind i sejlene. Bådene hvirvler forvirret rundt derude, eller også er det bare mit hoved, der er forvirret, måske hvirvler alting rundt i mit hoved lige nu og får alting til at se rodet ud. Min hjerne føles på én gang tom og forstyrret, og her står jeg alene, og klokken er næppe mere end ti.

Jeg går videre langs vandet, ser ned i sandet og ser nærmest ikke en pind. Jeg kan stadig nå tilbage. Ingen ved noget. Torben ved i hvert fald ikke noget, så jeg kan sagtens nå tilbage. Jeg kan bare sige, at jeg trængte til lidt luft, hvis han får nys om noget. Min første kunde skal komme klokken ti, hun må vist være der nu. Hun undrer sig nok over den låste dør, trykker næsen mod ruden og ser, at der er helt tomt derinde. Måske ringer hun til salonens telefon, men det er jo fjollet, hun kan jo se, at der ikke er nogen derinde til at tage den.

Jeg må forklare mig ud af det en dag. Hvis jeg orker.

2.

Jeg ser hende længere oppe på stranden. Hun sidder på en sten. En kæmpestor sten, sådan én, som istiden har bragt med sig, og som ingen har kunnet flytte på siden. På en måde opdager jeg stenen først, og jeg ved heller ikke, om jeg skal gå derhen. Jeg kender hende jo ikke, har allermest lyst til at gå videre, men så ser hun hen på mig. Hun siger ikke noget, smiler ikke, men hun ser på mig, og jeg får alligevel lyst til at gå derhen.

Hun rykker på sig, da jeg nærmer mig, laver plads til mig på stenen, og jeg sætter mig lydløst ved siden af hende. Sådan sidder vi i lang tid. Tavse, og ser ud over vandet. Så kan jeg mærke, at hun drejer kroppen. Hun ser på mig igen, og det ærgrer mig. Vi sad lige så godt, hun og jeg. I fælles, uforpligtende stilhed.

- Skal vi gå lidt? spørger hun.

Jeg ser ud over vandet. Hvor er jeg dog træt. Hvis bare jeg kunne smelte sammen med den her store, flade sten, ligge her til evig tid og se ud over vandet. Hvile mig og ikke bekymre mig om noget.

Uden at vente på svar rejser pigen sig og går ned mod vandet. Jeg ser på hendes magre skikkelse. Hun kan ikke være særlig gammel, tretten, fjorten, måske femten år. Allerhøjst femten. Hvorfor gider jeg overhovedet spekulere over hendes alder, når jeg at tænke, før jeg rejser mig.

Vi går i lang tid. Helt tavse og sandet er krøbet ind i mine støvler. Det knaser, når jeg bevæger tæerne. Vi går ved siden af hinanden, og det føles som en evighed, men så drejer hun pludselig ind over stranden og standser op.

- Jeg bor heroppe, siger hun. - Du kan gå med, hvis du vil.

Jeg går et par skridt bag hende, på en smal sti imellem klitterne og mærker sivene slå imod mine støvler. Længere fremme er der nogle løse fliser lagt ned i det grove grus, det er som at gå på en forudbestemt, snoet vej, kun fremad, ingen vej tilbage. For pigens vedkommende mod noget, hun kender. Det ved jeg, det er forskellen på hendes og min vandring, men jeg lader som ingenting, selvom jeg for længst er begyndt at fortryde.

Måske kan jeg alligevel nå at vende om. Måske kan jeg sige til hende, at jeg har noget vigtigt, jeg skal nå.

Men jeg ved allerede, at hun ikke vil tro mig.

Pigen lukker en lav, hvidmalet låge op, hun svinger den så tilpas meget op, at jeg lige akkurat når at komme med indenfor. Så står vi i en stor have, nærmest en park, med en græsplæne og en masse birketræer ude i kanterne. Rundt omkring, i spredt fægtning på plænen, står nogle enkelte buske. Ellers intet. Ingen blomster, ingen bede, ingen fuglehuse og ingen frugttræer. Ingenting.

Når jeg drømmer om et hus ved vandet med en lille have, man kan sole sig i, så ser jeg altid for mig en græsplæne fyldt med bellis. Med mælkebøtter, små, kantede bede med stauder. Pæoner, akelejer og stenbræk, bede med hasselurt og husløg. En træterrasse med en guldregn i hjørnet og en klematis, der slynger sig op langs plankeværket. En gammel bænk og et fuglehus fyldt med æbler og kartofler.

Det her er ikke en have, tænker jeg, da jeg bevæger mig hen over plænen. Det er en kirkegård. De ukendtes kirkegård. Alt for meget tomt og alt for meget dødt. Alt for meget ingenting.

Foran tårner et kæmpemæssigt hus sig op, med hvide mure og et sortglaseret tegltag, der skinner så meget, at det

næsten gør ondt i øjnene. På terrassen står teaktræshavemøbler i snorlige rækker, de ser helt nye og fine ud, de er nok slet ikke taget i brug endnu, men vi er også kun lige i starten af maj.

Fra havedøren vinker pigen til mig, og jeg går lydigt derhen. Lydløst skubber hun døren op, den er åbenbart slet ikke låst. Jeg låser altid selv min hoveddør, både når jeg er hjemme, og når jeg ikke er. Jeg tør slet ikke tænke tanken, at der er nogen, der går ind i min lejlighed, mens jeg er væk, og så står på lur og gemmer sig, når jeg kommer tilbage. Eller er rendt med det hele. Ikke at jeg har så meget, de kan rende med, men alligevel, det jeg har, er jeg glad for.

Jeg elsker mine ting, bare ikke i dag, lige i dag er jeg ligeglad, men jeg ved, at jeg normalt er glad for mine ting. Og også for min lejlighed, selvom den er lille og ligger på Søborg Torv. Det er dejlig tæt på salonen, som også ligger på Søborg Torv, bare længere henne og så i stueetagen. Så jeg har ganske kort til arbejde og kommer aldrig for sent på grund af trafikken.

Gad vide om min klokken ti-kunde tænker over det.

Pigen trækker mig ind i stuen. Hun går husvant videre, men jeg synes, at jeg bør standse lidt op. Jeg er jo trods alt kommet ind i et fremmed hjem. Jeg ser mig om. Her er stille og helt lyst på væggene med moderne kunst i abstrakte mønstre og forvirrende farver. Foran de store vinduer står en lang, sort sofa og to sorte stole, og henne ved en væg står en hjørnesofa med et lavt glasbord foran. Den er kridhvid, sofaen, læder tror jeg, og nok den hvideste sofa, jeg nogensinde har set. Langs væggene

hænger hvide reoler. Jeg ønsker mig sådan nogle til min salon, de ville være gode til håndklæder og den slags, men de er dyre, og hvis jeg fik råd, så burde jeg nok hænge dem op derhjemme. I min lejlighed.

Fra stuen kan jeg se ind i en spisestue. Et meget stort og langt bord går fra den ene ende af rummet til den anden. Jeg tæller fjorten stole i alt. Tænk at være så mange til middag, det virker næsten helt uoverkommeligt. To store, hvide koglelamper hænger over spisebordet. Jeg interesserer mig lidt for møbler og den slags uden at vide så meget om det, men jeg køber Bo Bedre til salonen, og det er dyrt det her, det ved jeg.

Pludselig kommer pigen hen til mig. Hun har to glas i hånden, det er juice, tror jeg, og måske vil det svie. Det går pludselig op for mig, at jeg hverken har spist eller drukket siden i går eftermiddags. Ikke så mærkeligt, at jeg er træt så, og jeg har også ondt i hovedet. Normalt er det migræne, som jeg har arvet fra min mor. Det kommer altid, når jeg er træt. Eller stresset. Eller begge dele. Dét og så en nerve, der tit kommer i klemme og giver mig smertende jag fra balden og ned i låret, det er stort set, hvad jeg har arvet fra min mor. Og så nogle møbler. Hun er død nu, min mor, hun var et sødt menneske, og jeg savner hende forfærdeligt. Hvis jeg havde haft min mor i dag, ville hun have været den, jeg var gået hen til. Helt sikkert faktisk, men nu har jeg ikke nogen. Kun Torben og det er ham, jeg er gået fra.

Vi står helt stille overfor hinanden, pigen og jeg, og for første gang ser jeg hende. Sådan rigtigt. Hun er lyshåret. Lange, tykke lokker falder ned omkring nakken og rundt

om hendes skuldre. Det ville være synd at klippe det hår, tænker jeg og ser på hendes lyseblå øjne. Hun har øjenskygge på og et tykt lag mascara rundt om øjnene, alt for meget, det passer ikke rigtigt til hendes alder, og så er hun helt bleg i huden. Hun ser træt ud, ligner Døden fra Lübeck, som jeg ikke kender, kun talemåden, men det må være det, hun ligner. Døden fra Lübeck.

- Har du slået dig?

Pigen ser på mig. Jeg havde helt glemt, at jeg har et blåt øje. Og en hævet overlæbe. Jeg rører ved læben med en pegefinger, den er sindssyg øm, og jeg er også lidt flov.

- Ja, siger jeg og ser ned på min juice. - Ja, det har jeg. Det var en dør, der kom i vejen.

Pigen ser lige igennem mig, det ved jeg.

- Det går nok over, siger hun.

Nu har hun sagt noget til mig fire gange, jeg holder regnskab uden egentlig at ville det.

- Et blåt øje på et brunt øje, filosoferer hun og ser ud af de store panoramavinduer.

Jeg ser også ud, og det svier, når jeg drikker juicen. Der er gået noget i stykker på indersiden af læben, og nok også længere inde.

- Bor du her med dine forældre?

Jeg synes, jeg bør sige noget, at jeg bør spørge hende om noget og være den voksne, men det lyder kedeligt, mit spørgsmål, det ved jeg godt. Et helt igennem ligegyldigt og møgkedeligt spørgsmål, men pigen bærer over med mig, det kan jeg se på hendes indrammede øjne.

Jeg går lidt omkring, sætter mig så forsigtigt på den hvide lædersofa og lader blikket glide rundt i stuen. Der er pænt, næsten lidt for pænt.

Jeg bemærker, at der ingen billeder er, i hvert fald er der ingen fotografier og den slags. Hjemme i min lille stue har jeg fotografier alle vegne.

- Har du børn? spørger hun pludseligt, og jeg svarer, at det har jeg ikke, ingen børn og jeg får det nok heller ikke.

- Nu er jeg blevet for gammel, siger jeg og prøver at smile, selvom det gør ondt. Det har altid gjort umådelig ondt at smile af, at jeg ikke har børn, men nu gør det også ondt i læben.

Pigen kaster et vurderende blik på mig.

- Nå, så gammel er du vel heller ikke? Jeg læste engang om en dame, der fik et barn, da hun var halvfjerds. Det var vist i Italien. Det må du vel også kunne?

- Arh, det er nok ikke noget for mig, siger jeg, og denne gang gør det knapt så ondt at smile. - Jeg ville godt have haft et barn, fortsætter jeg ærligt, - men sådan er det altså ikke gået. Og jeg vil i hvert fald ikke have barn som pensionist. Synes du måske ikke, det ville være synd for barnet? Skulle jeg så opdrage det ved at svinge rundt i luften med min stok?

Det får pigen til at smile. For første gang, ser jeg, at hun smiler.

- Og skulle barnet så drille mig ved at trække parykken af mig og lægge mine kunstige tænder i cola?

Pigen ryster på hovedet. Jeg føler, at jeg har kørt den for langt ud, redet med på bølgen, men pigen er venlig, hun supplerer med et grin:

- Du kunne jo gi' ungen en tur på din rollator.

Jeg griner af hende, sådan rigtig griner. Vi er begge to kørt ud af tangenten, men det er befriende, og så tænker jeg også på noget andet.

Torben vil ikke have flere børn, han har allerede to fra sit ægteskab med Vivian. To grimme børn, synes jeg, men jeg har aldrig sagt det højt. Da jeg blev kæreste med Torben, var det noget af det første, han fortalte mig, at han ikke ville have flere børn. Da han sagde det, kunne jeg godt forstå, at jeg var for gammel. Lige fyldt syvogtredive. I dag er jeg niogtredive, snart fyrre. Det gør jo ikke sagen bedre, det har jeg selvfølgelig indset.

- Vi skal ned og købe ind, siger pigen pludselig og rejser sig.

- Jamen, jeg skal også se at komme videre, siger jeg og ser tilbage på den hvide lædersofa.

Man kan overhovedet ikke se, at jeg har siddet der.

Jeg skal til at pakke sammen, men så finder jeg ud af, at jeg ikke har noget at pakke. Jeg har kun, hvad jeg står og går i, ikke engang min taske har jeg med, kun mine nøgler og et klippekort i venstre baglomme.

Jeg står midt på gulvet og glor ned i mit glas, drikker den allersidste sjat på bunden.

- Vi tager noget mere, når vi kommer tilbage, siger pigen, og med en hurtig bevægelse tager hun glasset fra mig.

Hun hørte nok slet ikke, at jeg sagde, jeg skulle videre. Eller også var hun ligeglad. Men hvis hun var ligeglad, ville hun vel bare have svaret 'nå', og det gjorde hun ikke. Så hun er nok ikke ligeglad. Enten har hun ikke hørt mig, eller også vil hun gerne have, at jeg går med. Sådan ræsonnerer jeg trods min mandagståge, trods min slørede, uskarpe hjerne fyldt med både tanker og tomrum i ét stort virvar.

Jeg hælder mest til, at hun ikke har hørt mig.

Hun låser havedøren udefra og rusker en ekstra gang i dørhåndtaget. - Ja, jeg må jo hellere huske det, siger hun og ser på mig med hævede øjenbryn over de malede øjne. - De er så fucking nøjeren med de døre, og her sker sgu aldrig en skid.

3.

Vi går ned ad Strandvejen, pigen og jeg. Vi siger ikke et ord. Jeg føler mig ikke rigtig hjemme her, selvom det kun er få kilometer fra, hvor jeg selv bor. Det er mange år siden, jeg sidst har været her, jeg husker ikke præcist hvornår. Pigen er til gengæld stedkendt, det er tydeligt. Hun ser ned på fortovet, mens hun går, og alligevel virker hun sikker på sin vej hen over det brolagte fortov. Hun behøver ikke at se op, for at vide, hvor hun er, det kan jeg mærke på den måde, hun går. Taktfast, mens hun betvinger fliserne, fører hun an. Jeg ved ikke engang, hvor vi skal hen.

- Jeg har engang haft en kat, siger hun så, lige med ét, og stopper op foran en slagterforretning. 'Charcuteri' står der med snørklede guldbogstaver på et fint skilt over vinduet.

Hun går ind i forretningen, venter ikke på mig, men det gør ikke noget, jeg finder selv ind. Jeg står ved siden af og hører hende bede om en masse forskelligt pålæg, som jeg dårligt nok ved, hvad er. Jeg hører heller ikke rigtig efter, når det kommer til stykket, står bare og stirrer på et grisehoved, der ligger på disken, helt til højre, yderligt faktisk. Jeg bliver helt bange for, at det skal falde ned, og jeg ser på grisen, ser ind i de døde, matte griseøjne. Øjne så matte som tilkalket glas. Huden er gullig, men ørerne er helt røde. Måske har slagteren malet dem røde, for at de skulle se mere festlige ud. Jeg synes nu ikke, de ser festlige ud, de ligner Torbens ører, når han bliver gal. Så bliver de også helt røde, det er som regel det første tegn. Sidenhen bliver alting rødt.

- Gider du høre om den?